

Mudéjarské umění označuje umění mudéjarů (muslimů žijících pod křesťanskou nadvládou), 1110risků (muslimů násilně přinucených přijmout křest, tajně však nadále vyznávajících islám) jakož i dalších etnických a náboženských skupin používajících jejich techniky. Jelikož je uskutečňováno mimo území islámu, obvykle se pojí s prvky jiných náboženství a tradic a jim sloužících budov. Územně je mudéjarské umění vymezeno oblastí Pyrenejského poloostrova (Španělsko a Portugalsko) a jejich bývalých kolonií. Španělští i francouzští historici umění 1111ěli často tendenci mudéjarské umění a jeho existenci jakožto samostatného stylu zpochybňovat, diskutovalo se i o samém názvu, pro nějž se neúspěšně hledaly vhodnější varianty. Snad tomu tak bylo i vzhledem k celkové roztržitosti mudéjarského umění, které v každé oblasti (Kastilie a León, Aragónie, Toledo, Andalusie, levantská oblast atd.) vykazuje své specifické rysy. Za hlavní čtyři mudéjarské materiály se považuje cihla, dřevo, sádra a keramika. Tato definice, přijatá na III. Mezinárodním sympoziu mudéjarismu v Teruelu, byla v případě dvou prvních materiálů zpochybněna Philippem Araguasem a Nuerem Mataucem, stejně tak jako jejich údajná ekonomičnost. Dekorace vychází z antiky, z vizigótské a evropské tradice, a samozřejmě i z muslimského umění Východu i Západu. Oproti hispanomuslimskému umění se více objevují motivy figurativní, v případě flóry je zjevná také inspirace gotikou, častěji se používá šestistrané lazo.